

Гуменюк Марія

Мандрівничок у кожну пору року



Тернопіль
Богдан



ВЕСНЯМІ ПЕРЕДЗВОМІ

ПРОБУДЖЕННЯ

Напинає березіль
Весняні вітрила.
Враз ущухла заметіль —
Хмарка дощ пролила.
Обізвались потічки,
Сніг біжить водою,
Поповнішали річки,
Збуджені весною.
Заскрипів у лісі дуб:
Розправляє віти,
Відігнав зимовий сум, —
Довкіл — перші квіти.

ВЕСНА

Яскраві ніжні промінці
З теплом біжать з гори.
Скресає крига на ріці,
Весняні дмуть вітри.
Сніжок заплакав потічком,
Збудився первоцвіт.
Пташиний гамір за вікном
Несе весни привіт.



КАЗОЧКА ПРО БІЛИЙ ЦВІТ

Зима й весна зустрілись уночі,
Духмяний чай запарили із м'яти,
Покуштували пишних калачів
Й домовились у згоді працювати.

Та сум сховався в зимових очах:
“Усі про мене швидко призабудуть,
Яскраві барви в зелен кольорах
Про білі фарби спогади остудять”.

Весна зимі поспівчувала враз,
Задумалася на якусь хвилинку,
Й промовила: “Давай, щоб без образ,
Я білизну твою у квіти вкину”.

Зима зраділа, весну обняла:
“Дерева я вдягну у білі шати,
У джерелі сховаюсь від тепла,
Тебе з туману вийду привітати”.

